

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce:

sídlem

zastoupen advokátem Mgr. Davidem Hejzlarem

sídlem 1. máje 97/25, Liberec

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**

sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2018, č. j. 9298/18/5300-21441-704561

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2018, č. j. 9298/18/5300-21441-704561, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) – dodatečné platební výměry ze dne 25. 10. 2016, č. j. 1335120/16/2607-50521-507120, č. j. 1335158/16/2607-50521-507120 a č. j. 1335194/16/2607-50521-507120. Uvedenými dodatečnými platebními výměry správce daně v každém jednotlivém případě doměřil žalobci DPH ve výši 21 000 Kč (za zdaňovací období červen 2013, říjen 2013 a prosinec 2014) a žalobci současně vznikla povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 4 200 Kč.

2. Dne 25. 10. 2015 byla u žalobce zahájena daňová kontrola DPH za zdaňovací období leden až prosinec 2013 a leden až prosinec 2014. Správce daně mimo jiné zpochybňoval reklamní plnění, která měla být žalobci poskytnuta ve zdaňovacích obdobích červen 2013, říjen 2013 a prosinec 2014 dodavatelem společností [REDAKCE] vždy ve výši 100 000 Kč bez DPH na základě daňových dokladů č. [REDAKCE], č. [REDAKCE] a č. [REDAKCE]. Žalobce předložil k těmto přijatým zdanitelným plněním doklady, smlouvy o poskytování reklamních služeb a fotodokumentaci. Správci daně vznikly pochybnosti, že přijatá zdanitelná plnění byla použita pro uskutečňování ekonomické činnosti žalobce, a proto žalobce vyzval k doložení dalších důkazních prostředků, kterými by pochybnosti správce daně vyvrátil a prokázal, že přijatými zdanitelnými plněními byl skutečně propagován žalobce – jako fyzická osoba [REDAKCE], nikoli žalobcem založená korporace [REDAKCE] se shodným předmětem podnikání, která byla v době propagace oficiálním partnerem [REDAKCE]. Žalobce na výzvu reagoval, správce daně přesto dospěl k závěru, že žalobce neprokázal použití zdanitelného plnění pro jeho ekonomickou činnost. Správce daně konstatoval, že pokud žalobce neprokázal použití pro jeho ekonomickou činnost a uplatnil nárok na odpočet podle § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), měl podle § 14 odst. 3 písm. a) zákona o DPH z tohoto plnění odvést DPH. Proto správce daně žalobci doměřil DPH z předmětných reklamních plnění za uvedená zdaňovací období ve výši celkem 63 000 Kč ze základu daně 300 000 Kč. Na základě zprávy o daňové kontrole, která byla s žalobcem projednána dne 24. 10. 2016, byly dne 25. 10. 2016 vydány výše uvedené dodatečné platební výměry, proti kterým se žalobce odvolal.

3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k předmětným zdanitelným plněním – reklamním službám přijatým od dodavatele společnosti [REDAKCE] uvedl, že správci daně vznikly oprávněné pochybnosti, zda tato přijatá zdanitelná plnění byla použita pro ekonomickou činnost žalobce, neboť na [REDAKCE] a logo [REDAKCE], oficiální partner [REDAKCE]. Také na žalobcem předloženém dresu byl pouze nápis [REDAKCE]. Na výzvu správce daně zaslala společnost [REDAKCE] materiály, ze kterých vyplývá, že partnerem a sponzorem motokrosového týmu v roce 2013 a 2014 byl [REDAKCE], oficiální prodejce [REDAKCE]. Žalobce přitom v srpnu 2012 založil obchodní společnost [REDAKCE] se shodným předmětem podnikání. Žalobce přitom správci daně uvedl, že od září roku 2012 pouze rozprodával zásoby, žádné další zboží od [REDAKCE] jako fyzická osoba nakupovat nemohl a koncem roku 2014 ukončil svou podnikatelskou činnost. V průběhu daňové

kontroly žalobce doložil fotografie, z nichž je patrné, že jezdci týmu [XX] mají na svém oblečení a motocyklech označení [XX]. Rovněž na letáčích byl prezentován [XX], oficiální prodejce [XX]. Žalobce tvrdil, že název [XX] je jednoznačně spjat s fyzickou osobou, což dokládal živnostenským oprávněním, kde je uveden název provozovny [XX]. Dle žalovaného žalobce v průběhu daňové kontroly nevyvrátil pochybnosti správce daně ohledně použití předmětného zdanitelného plnění pro ekonomickou činnost žalobce. Právnická osoba [XX] vznikla dne 22. 8. 2012, žalobce byl v předmětných zdanitelných obdobích jejím jednatel a jediným společníkem, společnost měla ve zdaňovacím období roku 2013 a 2014 totožné sídlo podnikání a prodejní sortiment jako žalobce. Správce daně dále zjistil, že v roce 2013 a 2014 činily příjmy z prodeje zásob poloviční hodnotu jejich pořizovací ceny. Žalobce vysvětlil, že v roce 2013 provedl likvidaci zásob ve výši 714 228,80 Kč a motorky byly prodávány se ztrátou 60 854 Kč. V roce 2014 činila ztráta z prodeje motorek 657 149 Kč a ztráta z prodeje ostatního zboží 75 %. Co se týče zboží značky [XX], bylo od září roku 2012 nakupováno pouze společností [XX]. Dle žalovaného je patrné, že předmětná přijatá zdanitelná plnění nesloužila v roce 2013 a 2014 k propagaci žalobce, nýbrž společnosti [XX]. Žalobce v uvedených zdaňovacích obdobích prodával zásoby s velkou slevou, svou podnikatelskou činnost ukončoval a neměl již zájem se dostat do podvědomí zákazníků jako fyzická osoba - oficiální prodejce značky [XX]. Na dresech a na stránkách firmy [XX] bylo uvedeno [XX], oficiální prodejce [XX]. V době provedení této propagace byla již oficiálním partnerem [XX] pouze společnost [XX]. Žalovaný se tedy ztotožnil se závěry správce daně, že žalobce neprokázal použití předmětného zdanitelného plnění pro svou ekonomickou činnost. Žalovaný zdůraznil, že žalobce prodával zboží s výraznými slevami, nezískal žádné nové zákazníky a částky vynaložené na reklamu převyšovaly hodnotu odprodaných zásob, což neodpovídá ekonomicky racionálnímu chování. K námitce, že v průběhu daňové kontroly žalobce navrhoval výslech tří svědků, kteří mohli prokázat, jak uskutečněnou reklamu vnímali, žalovaný zdůraznil, že je irelevantní, zda si svědci zapamatovali jméno daňového subjektu či logo [XX] jako název provozovny žalobce, když žalobce fakticky ve zdaňovacím období roku 2014 ukončil svou podnikatelskou činnost a souběžně v podnikání pokračoval jako právnická osoba.

Kupující ve zdaňovacím období roku 2013 a 2014 ani nemuseli zaznamenat změnu, pokud nedošlo ke změně [XX]. Dle žalovaného je podstatné, že v dané věci nebyl prokázán vztah a racionálnost vynaložených přijatých plnění s ekonomickou činností právě žalobce.

II. Žaloba

4. Žalobce ve včasné žalobě nejprve uvedl, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem o DPH a porušil zásady dokazování zakotvené v zákoně č. 280/2009 Sb., daňovém řádu (dále jen „daňový řád“). Správce daně dle žalobce založil svá rozhodnutí na neúplném zjištění a nesprávném posouzení skutkového stavu a chybném vyhodnocení právních otázek týkajících se daňové uznatelnosti nároku na odpočet týkajícího se výdajů na prokazatelně uskutečněnou reklamu.
5. Dle žalobce správce daně ani žalovaný primárně nezpochybnili skutečnost, že reklama byla uskutečněna (žalobce uskutečnění a rozsah reklamy prokázal), ale fakt, zda měla souvislost s ekonomickou činností žalobce. Žalobce vysvětlil, že označení [XX] používal jako fyzická

osoba více než 15 let, toto označení tedy s jeho podnikatelskou činností nesporně dlouhodobě souvisí. V živnostenském rejstříku byl tento název u osoby žalobce zaregistrován již od počátku roku 1997 a pod tímto označením také aktivity žalobce jako fyzické osoby vešly ve všeobecnou známost. Spojení mezi [XX] a [XX] je jasně identifikovatelné již pouhým zadáním pojmu [XX] do internetového vyhledávače, kde je hned první strana výsledků vyhledávání z většiny zaplněna odkazy spojujícími [XX] se jménem žalobce. Po mnohaletém výkonu podnikatelské činnosti pod hlavičkou fyzické osoby se v roce 2012 žalobce rozhodl založit s.r.o. a začít postupně převádět své aktivity na tuto s.r.o. Žalobce měl jako fyzická osoba naskladněno velké množství zboží, které bylo nutno zlikvidovat, ideálně odprodejem zákazníkům. Zároveň bylo třeba zajistit, aby byl souběžně realizován nákup nového zboží, které by následně prodávala již právnická osoba. Dalším důvodem proč zboží od konce roku 2012 nakupovala již jen právnická osoba, byla skutečnost, že odběratelem [XX] může být jen jedna osoba. Odprodej zboží se slevou byl naprosto legitimní způsob, jak v krátkém čase zpeněžit naskladněné zboží. Finanční orgány v prodeji zboží se slevou vidí okolnost, která svědčí o tom, že žalobce již žádnou podnikatelskou činnost nevyvíjel. Žalobce má naopak za to, že tento prodej a další kroky směřující k pozdějšímu ukončení jeho činnosti byly nedílnou součástí jeho podnikání. Nelze tvrdit, že subjekt směřující k likvidaci již nemá nárok na uplatnění daňově účinných výdajů, které jsou vynaloženy na podporu prodeje jeho zboží. Za účelem podpory odprodeje zásob

se slevou žalobce přistoupil k vynaložení nákladů na reklamu. Odprodej se týkal zásob, které žalobce nakoupil od [KTM] v době, kdy byl oficiálním partnerem [XX] a zboží tedy odprodával jako zboží pořízené v režimu oficiálního partnerství. Propagace zboží za účelem rychlejšího odprodeje zásob byla motivem uskutečněné reklamy. Žalobce zdůraznil, že v rámci daňového řízení doložil, že na mnoha reklamách bylo dodatkové označení uvedeno společně s jeho jménem a příjmením a v některých případech i s jeho identifikačním číslem. Žádný právní předpis žalobci neukládá povinnost na reklamním logu uvádět jeho jméno a příjmení nadto za situace, kdy byl obecně známý pod svým dodatkovým označením. Každá reklama nutně trpí určitou mírou zkratkovitostí, aby se díky tomu adresátům rychle vryla do paměti a zanechala

u nich reklamou tížený propagační efekt. Dle žalobce finanční orgány nevysvětlily, jaký by mělo mít pro žalobce význam, aby výdaje za reklamní služby přenášel na fyzickou osobu, pokud by ve skutečnosti souvisely primárně s činností právnické osoby. Předloženými důkazními prostředky žalobce prokázal, že předmětnou reklamu sjednával a přijímal v souvislosti se svojí činností fyzické osoby, nikoli v souvislosti s činností společnosti [XX]. Orgány finanční správy neprokázaly, že příjemcem reklamních služeb byla uvedená společnost.

Skutečnost, že vedlejším efektem propagace žalobce mohla být též propagace právnické osoby, nemůže ospravedlnit kompletní neuznání nároku na odpočet.

6. Žalobce rovněž upozornil na to, že v rámci daňového řízení navrhoval správci daně výslech tří svědků, kteří by mohli prokázat, jak danou reklamu vnímali, tj. zejména, kdo byl reklamou propagován a co jí bylo propagováno. Žalovaný nebyl oprávněn na jedné straně dospět k závěru, že žalobce neprokázal své tvrzení a na straně druhé odmítnout provést důkazní prostředky, které žalobce na prokázání těchto svých tvrzení navrhnul.

7. Žalobce poukazoval na rozsudky Nejvyššího správního soudu, dle nichž nelze z dikce § 24 zákona o daních z příjmů dovodit ani to, že by se vynaložené výdaje musely vždy reálně projevit v příjmech daňového poplatníka, konkrétně rozsudky Nejvyššího správního soudu
č. j. 1 Afs 71/2012 - 35 a č. j. 1 Afs 132/2008 - 82. Tyto závěry lze přiměřeně použít i ve vztahu k DPH, žalovaný se těmito argumenty nezabýval.
8. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Podle žalovaného bylo v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem zdůvodněno, na základě čeho byl učiněn závěr, že žalobce neprokázal použití přijatého zdanitelného plnění – reklamní služby pro svou ekonomickou činnost. Žalovaný nebyl povinen reagovat na každou dílčí námitku žalobce, v napadeném rozhodnutí se žalovaný vypořádal se všemi základními námitkami žalobce, dostatečně určitě popsal svůj odlišný názor.
10. Důvodem pro doměření daně byla dle žalovaného skutečnost, že žalobce neprokázal, že se jedná o reklamní plnění související s ekonomickou činností žalobce. S ohledem na to, že obchodní firma [XX] je téměř totožná s názvem provozovny žalobce, bylo na žalobci, aby ve vztahu k uplatňovaným výdajům jednoznačně prokázal, že se jedná o plnění přijaté v souvislosti s jeho ekonomickou činností, nikoli činností společnosti [XX].
11. Živnostenský zákon používání dodatku nijak neupravuje. Dodatek je v podstatě neoficiální, na živnostenském oprávnění má osoba, která ho používá, uvedeno vždy pouze své jméno a příjmení bez dodatku. Pokud se žalobce rozhodl realizovat reklamu pod dodatkovým označením, bylo na něm, aby prokázal souvislost předmětného plnění s ekonomickou činností. Podle předložené fotodokumentace byl propagován [XX] nebo [XX], oficiální partner [XX], nikoli fyzická osoba [XX] – [XX]. Pokud v době provedení reklamy byla oficiálním partnerem KTM společnost [XX] žalobce ukončoval činnost, nezískal žádné nové zákazníky, zboží prodával se slevou a náklady na reklamu nepokryly ani jeho příjmy z prodeje zásob, vznikly správci daně oprávněně pochybnosti, zda byla reklama skutečně použita pro ekonomickou činnost žalobce, nikoli pro ekonomickou činnost XX. Pokud žalobce tyto pochybnosti nevyvrátil, správce daně oprávněně doměřil DPH dle § 14 odst. 3 písm. a) zákona o DPH.
12. Žalovaný s odkazem na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu doplnil, že správce daně nebyl povinen prokazovat, že obchodní transakce se uskutečnila jinak, než jak tvrdil žalobce, či jak se uskutečnila, správce daně unesl důkazní břemeno ohledně důvodných pochybností, které kvalifikovaně vyjádřil příslušnou výzvou.

13. Žalovaný současně odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, kde k neprovedení výsledku navrhovaných svědků dále uvedl, že není rozhodné, zda si svědci zapamatovali jméno žalobce
či logo [REDACTED] jako název provozovny žalobce, když ten fakticky ukončil činnost v roce 2014. Zákazníci nemuseli nutně zaznamenat změnu, nedošlo-li ke změně místa provozovny a osoby s nimi jednající. Na posuzované reklamě nebylo uvedeno, že by byl propagován žalobce, nebyl tam uveden žádný odkaz na žalobce jako fyzickou osobu.
14. K žalobcem citovaným rozsudkům Nejvyššího správního soudu žalovaný uvedl, že se primárně týkají daňové uznatelnosti výdajů dle § 24 zákona o daních z příjmů. Uvedené závěry je třeba interpretovat v tom smyslu, že se musí jednat o takové výdaje, které byly na dosažení, zajištění a udržení příjmů vynaloženy, nikoliv, které skutečný příjem přinesly. Správce daně je oprávněn zkoumat, zda povaha výdajů byla taková, že se žalobce mohl v době jejich vynaložení domnívat, že pravděpodobně povedou k dosažení příjmů. Správce daně je také nucen při svém hodnocení vzít v úvahu, že činnost, kterou daňový subjekt provozuje, z povahy věci obsahuje prvek podnikatelského rizika. Je však na daňovém subjektu, aby dle § 92 odst. 3 daňového řádu svůj podnikatelský záměr správci daně prokázal. Bylo na žalobci, aby ekonomicky racionálně zdůvodnil souvislost vynaložených přijatých zdanitelných plnění s ekonomickou činností.
15. Žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Právní posouzení soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního,
ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, kterými je v duchu dispoziční zásady, jíž je správní soudnictví ovládáno, vázán, vycházel přitom
ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
17. Stěžejní žalobní námitka se týká interpretace souvztažnosti přijatého zdanitelného plnění – reklamních služeb poskytnutých dodavatelem [REDACTED] s ekonomickou činností žalobce a v návaznosti na to doměření daně dle § 14 odst. 3 písm. a) zákona o DPH. Dle uvedeného ustanovení zákona o DPH se za poskytnutí služby za úplatu pro účely tohoto zákona považuje poskytnutí služby pro účely nesouvisející s uskutečňováním ekonomických činností plátce s tím, že uvedené služby jsou vymezeny v odst. 4.
18. Správce daně oprávněně zkoumal, zda předmětná zdanitelná plnění, u nichž si žalobce uplatnil nárok na odpočet daně, přijal v souvislosti s ekonomickou činností. Stejně jako ve věci
sp. zn. 59 Af 4/2018, v níž se zdejší soud zabýval daňovou uznatelností výdajů žalobce na reklamní služby mj. od společnosti [REDACTED] ve smyslu § 24 zákona o daních z příjmů, považuje soud za stěžejní skutečnosti zjištěné k reklamním službám a ve vztahu ke společnosti [REDACTED] V průběhu daňové kontroly totiž bylo zjištěno, že žalobce v srpnu 2012

založil obchodní společnost [XX] se shodným předmětem podnikání, žalobce byl v předmětných zdanitelných obdobích jejím jednatelem a jediným společníkem, společnost měla v roce 2013 a 2014 totožné sídlo podnikání a prodejní sortiment jako žalobce. V tomto období byla již společnost [XX] jediným oficiálním prodejcem [XX] a nové zboží značky [XX] bylo pořizováno pouze společností [XX]. Žalobce při zahájení daňové kontroly dne 29. 10. 2015 uvedl a zopakoval to i v žalobě, že od září roku 2012 pouze rozprodával zásoby, žádné další zboží již na fyzickou osobu nenakupoval a koncem roku 2014 ukončil svou podnikatelskou činnost. V podrobnostech k jednotlivým případům reklamního plnění, o jehož uskutečnění a rozsahu nevznikly žádné pochybnosti, soud odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí.

19. I zdejší soud dospěl k závěru, že nebyla prokázána přímá a bezprostřední vazba mezi zdanitelnými plněními přijatými žalobcem a zdanitelnými plněními žalobcem uskutečněnými, ani nebyla prokázána přímá a bezprostřední souvislost s ekonomickou činností žalobce. Pouhé zjištění, že při zadání slova [XX] do internetového vyhledávače se mimo jiné objeví i jméno žalobce nijak neprokazuje, že reklama propagovala podnikatelskou činnost žalobce, neboť ten je i společníkem a jednatelem obchodní společnosti [XX]. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobce používal ke svému jménu a příjmení dodatek [XX]. Sama reklama propagovala [XX] jako oficiálního partnera [XX], jímž v dotčeném období byla prokazatelně již společností [XX] nikoli žalobce [XX] jako fyzická osoba. Na tyto skutečnosti žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal. Žalobce pak oprávněné pochybnosti správce daně, že zdanitelná plnění souvisí s ekonomickou činností právě společnosti [XX] jako oficiálního partnera [XX], v souladu s § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu nevyvrátil.
20. Tvrzení žalobce, že přistoupil k vynaložení nákladů na reklamu za účelem podpory odprodeje zásob se slevou a v souvislosti s ukončením své činnosti, soud nepřesvědčilo, když toto zboží prodával stále stejným zákazníkům a sama reklama na žádné slevy neupozorňovala. Soud považuje pro posouzení spojitosti přijatého zdanitelného plnění s ekonomickou činností žalobce za klíčové, aby takové jednání mělo v daném případě jasný (jiný než daňový) ekonomický racionálně odůvodněný smysl a naplnění právě tohoto kritéria se žalobci prokázat nepodařilo. V této souvislosti správce daně i žalovaný logicky poukázali na rozprodej zásob pouze stávajícím zákazníkům, a to se značnými slevami a ztrátami a na skutečnost, že příjmy z prodeje zásob ani nepokryly žalobcovy náklady na reklamu. Za dané situace žalobce skutečně nevyvrátil pochybnosti správce daně, že reklamní služby přijaté v předmětných zdaňovacích obdobích roku 2013 a 2014 nesouvisely s činností společnosti [XX] jako oficiálního partnera [XX], jak byl dodavatelem reklamních služeb propagován.
21. Soud proto uzavírá, že v souzené věci se žalovaný nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení otázky souvislosti přijatých zdanitelných plnění s ekonomickou činností žalobce.
22. Další žalobní námitka se týkala neprovedení výslechu navrhovaných svědků. Žalobce žalovanému vytýkal, že dospěl k závěru, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, přitom nebylo vyhověno žalobcově návrhu na provedení svědeckých výpovědí. Podle § 92 odst. 2

daňového řádu dbá správce daně, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny

co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Správce daně musí tedy daňovému subjektu při dokazování poskytnout součinnost a zároveň vyvinout maximální úsilí k poznání skutkového stavu. Pokud se i přesto skutečnosti tvrzené daňovým subjektem neprokáží, znamená to, že daňový subjekt neunesl své důkazní břemeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 Afs 310/2016 - 35).

Zároveň platí, že správce daně není povinen automaticky provádět všechny důkazy navržené daňovým subjektem. O každém navrženém důkazu správce daně uváží, zda je jeho provedení třeba. Dospěje-li k závěru, že důkaz nemůže tvrzení subjektu daně prokázat, anebo do řízení nic nového přinést, důkaz neprovede. Neprovedení je však vždy povinen zdůvodnit (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 5. 2009, č. j. 2 Afs 124/2008 - 127, ze dne 7. 8. 2015, č. j. 5 Afs 180/2014 - 21, a ze dne 27. 7. 2016, č. j. 2 Afs 35/2016 - 43).

23. Návrh na provedení svědecké výpovědi [XX], [XX] a [XX] žalobce vznesl v písemnosti ze dne 19. 9. 2016. Tvrdil, že svědecké výpovědi mohou prokázat, jak potencionální zákazníci reklamu vnímali, co a kdo byl propagován a s jakým výsledkem. Svědci se měli vyjádřit i k tomu, zda rozlišují, kdo konkrétně je prodejcem, zda fyzická či právnická osoba a jaký vztah mají ke značce [XX]. Správce daně již ve zprávě o daňové kontrole uvedl, že výpovědi svědků by ke zjištění stavu věci nepřispěly, ani by neovlivnily závěr správce daně, protože jak uvedl zástupce žalobce, pro zákazníky je rozhodující, že pan [XX] je erudovaný prodejce, a nerozlišují, zda jedná jako fyzická osoba či za právnickou osobu, zvláště v případě, kdy používal stejné označení [XX]. Kupující ani nemuseli zaznamenat změnu, pokud nedošlo ke změně místa provozovny ani osoby, která s nimi jednala. Žalovaný v napadeném rozhodnutí doplnil, že je irelevantní, že si navržení svědci zapamatovali logo [XX] jako název žalobcovy provozovny [XX] nebo jako název společnosti [XX] podstatné je, že žalobce již svou ekonomickou činností ukončoval, pokračoval jako právnická osoba, a že na reklamě byl odkaz na [XX] jako oficiálního partnera [XX], jím byla společnost [XX]. Zdůvodnění správce daně ve zprávě o daňové kontrole, resp. žalovaného v napadeném rozhodnutí, proč neprovedl žalobcem navrhované výslechy svědků, je dle krajského soudu správné a postačující.

24. K žalobcem citovaným rozsudkům Nejvyššího správního soudu soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že se týkají daňové uznatelnosti výdajů dle § 24 zákona o daních z příjmů. Uvedené závěry znamenají, že se musí jednat o výdaje, které byly na dosažení, zajištění a udržení příjmů vynaloženy, nikoliv pouze ty, které skutečný příjem přinesly. Je pravdou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí na žalobcem uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu výslovně nereagoval, toto však není možné považovat za vadu napadeného rozhodnutí. Žalobce totiž označenými rozsudky a závěrem, že se výdaj nemusí odrazit v dosažení konkrétních příjmů, v odvolání argumentoval ve vztahu k daňové uznatelnosti výdajů na pořízenou reklamu, již je nezahrnul do části odvolání proti doměření DPH. Lze dodat, že správce daně a žalovaný nepominuli ekonomickou stránku věci a souvislost přijatých zdanitelných plnění s ekonomickou činností žalobce posuzovali ve světle skutečností, které zjistili k ukončování podnikání žalobce a podnikání společnosti [XX]. Logicky zdůraznili absenci ekonomického přínosu pořízené reklamy k ekonomické činnosti žalobce za situace, kdy

žalobce pouze rozprodával zásoby, nové výrobky pořizovat nemohl a reklama přitom propagovala XXX jako oficiálního partnera XXX. Bylo zásadně na žalobci jako daňovém subjektu, aby dle § 92 odst. 3 daňového řádu svůj podnikatelský záměr a přímou souvislost pořízené reklamy s vlastní ekonomickou činností (rozprodáváním zásob se slevou, resp. ztrátou stávajícím zákazníkům) správci daně prokázal a správci daně vyvrátil jeho pochybnosti, že propagovaným subjektem byla společnost XXX jako výhradní partner a prodejce výrobků XXX.

V. Závěr a náklady řízení

25. Ze shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
26. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 24. červenec 2019

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu